Mireasa mea din Alcatraz

Eu trec nepăsător, c-aşa mi-i felul,
Pe lângă ţărmul zilei mele frânt
De-un vânt hoinar ce trage-n mare cerul
Şi-ncearcă să îl culce la pământ.
Trec mai departe, nu am nicio veste
Ce se petrece-acolo-n Alcatraz.
Doar pietrele mai ştiu acea poveste
Zidită între gratii şi extaz.
Ci tu mă iartă-acum, frumoasă doamnă,
Sunt mult prea tulburat de-acest april.
Mă voi întoarce poate pe la toamnă,
Să te revăd şi să te fur tiptil.
Oh, câte gânduri mă mai împresoară
Şi câte taine am să mai dezleg!
Tristeţea mea nicicând să nu te doară,
Ştiu că m-aştepţi şi eu te înţeleg.
Vom face deci, un plan de evadare
Cum să ne furişăm în Alcatraz;
Vom trage după noi şi cer şi mare
Şi vom prânzi la marele talaz,
Apoi vom face-o nuntă insulară,
Mireasa mea, şi vom avea copii...
Tristeţea mea nicicând să nu te doară
Şi nici tăcerea insulei pustii.